

Wat lief is koester je

Wat lief is koester je

Clamor Tracet

Schrijver: Clamor Tracet
Coverontwerp: Clamor Tracet
ISBN: 978946405097
© Clamor Tracet

1 Deze brief is voor jou

Wat lief is koester je. Wat zich afkeert zoek je. Wat lang duurt verval in clichés. Wat echt is ontbreekt elke vorm van logica. Wat logisch is verzuipt in kille redeneringen. Wat kil is vraagt om opwarming. Wat heet is vraagt om koelte.

Deze brief is bedoeld voor jou. En als ik zeg dat hij bedoeld is voor jou dan is hij ook alleen maar voor jou en voor niemand anders. Je mag met me meegaan in gedachten. Mee naar de diepste spelonken van mijn met gif gevangen ziel. Ik wil ontdekken wat het met je doet als je me meeneemt. Niemand heeft mij ooit echt kunnen vangen en ik wil ook niet vangbaar zijn. En toch, diep in mij zit een verlangen naar compleetheid. Compleetheid wat nooit vereenzelvigd mag worden met kloppendheid. Want de meeste dingen die compleet zijn, kloppen voor geen meter en veel kloppende dingen zijn bij lange na niet compleet.

Hoe vaak nog moet ik op je wachten, hoe vaak nog, vertel het me? Ik wil weten wat jou bezielt om dit allemaal door te worstelen. Ik wil weten hoe jij diep van binnen in elkaar zit. Ga je mee, mee naar de oneindig uitgestrekte vlaktes van onvervuld verlangen? Verlangen naar de eeuwigdurende liefde die nooit, maar dan ook nooit, verval in rekeningen die betaald moeten worden. Die nooit verval in de alledaagse saaiheid van samen op de bank naar Lingo kijken. Nee, zo mag het niet zijn.

De wereld ligt aan jouw voeten, helemaal precies zoals de wereld rond is. Hij draait rondjes om zijn as op zoek naar de beweging die nooit ophoudt. Die ritmisch, de zomers laat wijken voor de herfst om op zijn beurt weer over lopen in winter en uiteindelijk elke keer opnieuw in de lente te ontluiken als frisse blaadjes die de wereld gaan ontdekken.

Waar ligt jouw doel?

Of heb je geen doel?

Dat mag natuurlijk ook, dat je gewoon doelloos jouw innerlijke drijfveren volgt. Draait het om genot, om hebzucht, macht, angst,

gemakzucht of jalousie? Waarom wil je me dat niet vertellen? Zolang ik je niet tot op het laatste draadje ken hoe kan ik je dan volledig vertrouwen? Dat hoeft overigens ook niet om te voelen wat ik voel. Maar het verlangen naar het ontdekken is zo intens, zo geweldig groot dat ik je graag wil uitnodigen om me iets te laten zien. Het liefst de zwakke en de zwarte kant van je. Ik wil weten waarom ik je uiteindelijk ga haten. Niet gewoon wat afkeer van je krijgen maar het ontwikkelen van een diepgewortelde haat. Nu kan ik dat niet. Ik zie geen schrammetjes aan je, ik zie geen vlekjes en zelfs de vlekjes die ik zie interpreteer ik als onecht of juist als typisch iets wat jou zo mooi maakt. Maar het wordt anders, dat weet jij ook. Het wordt anders naarmate ik meer van je leer kennen. En hoe meer je van mij ontdekt hoe harder je me gaat afwijzen tot er een moment komt dat je ook mij niet meer wilt zien. Niet meer wilt beleven, niet meer wilt voelen. Vergeef me op voorhand maar koester voor het nu nog even het onmogelijke wat, als het mogelijk gemaakt wordt, stevast verpakt wordt in bubbeltjesplastic. Bubbeltjes om de echte rafelranden te verbergen en om de breekbaarheid niet toe te laten.

Alles is ooit al eens uitgevonden. Alles heeft zijn beste tijd gehad. Het wordt nu tijd voor het niets. Het stille kille niets wat nergens toe dient, geen bestemming heeft, geen begin kent en geen einde kent. Het niets wat geen waarde heeft, en daarmee wellicht het enige echte is wat er bestaat.

2 Kakafonie van geluiden

De piano vertaalt mijn gevoel in akkoorden die op hun beurt weer overlopen in iets wat sommige muziek zullen noemen. Anderen zullen diezelfde klanken eerder beschrijven als een kakafonie van geluiden die kant nog wal raken. Herrie, maar dan kwetsbaar, breekbaar en teder. De toetsen slepen me mee naar frequenties die ik nooit eerder in me gevoeld heb. Ze dirigeren me naar beelden die met oren worden ingekleurd om zo de juiste snaar te laten resoneren. En zo wordt gevoel tastbaar, grijpbaar in het ongrijpbare deel van het lijf. Vanuit het hoofd gaan de signalen rechtstreeks het hele lijf door. Het gevoel vertaalt zich in zichtbare en voelbare signalen. Mijn huid wordt roder, mijn gezicht wordt warmer en de haren op mijn armen gaan parmantig overeind staan op een huid die zijn gladheid verruild heeft voor een symmetrisch gevulde aaneenschakeling van regelmatige onregelmatigheden. Ook wel kippenvel genoemd.

Is dit dan het antwoord op alle vragen, draait het alleen om dit gevoel? Het gevoel in het hier en nu? Maar wat heb je dan aan verleden en toekomst? De klok tikt door en elk moment van intense vreugde leidt zoals gebruikelijk tot een innerlijke strijd en een moment van diep, diep verdriet. En ook die emotie is mooi.

Ik wou dat ik de juiste woorden kon vinden om te omschrijven wat er in me omgaat. Maar woorden zijn zo klein, zo nietszeggend, zo rationeel, zo ach... Zelfs het gevoel van woorden laat zich niet beschrijven. Almachtig maar dan omgekeerd, futiel wellicht, ik blijf zoeken. Heb jij misschien de juiste woorden in je hoofd? En als je ze hebt wil je die dan met me delen? Waar dat toe dient, Ik heb geen idee ik wil alleen maar zeggen dat ik twijfel aan alles wat er is en zelfs aan die twijfel, twijfel ik, terwijl ik toch zeker weet dat wij twee in het hier en nu de twee machtigste mensen op aarde zijn. Ik zou willen dat dit moment vierhonderdvijfentwintig pagina's lang zou duren om dan opnieuw achterwaarts terug gelezen te worden.

3 Van alle tijden

Hoe hebben generaties voor ons dit alles gedaan. Zijn zij een leven in gestapt met deze vragen of hebben zij gewoon een leven geleefd zonder vragen te stellen. Hadden ze genoeg aan hun belofte van eeuwige trouw aan de kerk? Hadden zij genoeg aan de wetenschap dat ze eenmaal getrouwd nooit meer na hoefden te denken over de ideale relatie? Namen zij het leven gewoon zoals het kwam, zonder eigen keuzes, zonder denken? Gewoon stemmen op de partij waar je ouders ook op stemden. Je was katholiek, protestant of socialist. En in sommige gevallen gingen twee van die zaken samen. Het leven was eenvoudig. Voorbestemd, volgens een pad waar je gewoon op kon vertrouwen. De politici wisten wat goed voor je was, de krant gaf precies het nieuws volgens jouw mening die je niet echt behoefde te vormen en voor alle vragen waar je geen antwoord op had kon je in de kerk het antwoord vinden. En daarvoor, voordat de kerken en de politieke machthebbers in het democratisch stelsel elke vorm van individuele vrijheid steevast ontkenden. Hoe zat het toen? Sowieso leefde men veel korter, ziektes zaaiden af en toe dood en verderf, de overlevingsdrang was wellicht meer gebaseerd op het verkrijgen van voldoende warmte en voedsel. Maar toen waren mensen toch ook al geboeid door het denken? Of was dat denken en overdenken beperkt tot een kleine groep die daar de tijd en de middelen voor had? Al deze vraagstukken leiden me af van de werkelijkheid van dit moment. Ik vraag me diep in mezelf af of ik alle vragen ook echt wil beantwoorden of dat ik ze meer in filosofische zin met je wil delen. De gedachten tolleren door mijn hoofd, het denken staat niet stil en ik wil zo graag een moment stilte beleven. Zonder denken maar tegelijkertijd met een heel bewust voelen. Zou dit het zijn, zijn waar de hedendaagse spirituele wereld het over heeft. Is dit het zen-gevoel.

Maar hoe zit het dan met de idealen van het hedendaagse kapitalisme? Alles moet toch nut en noodzaak hebben, ergens toe dienen. Je moet er geld mee kunnen verdienen, mensen mee kunnen verleiden om diverse zinloze zaken bij je te kopen. Hoe beter je erin slaagt om onzin aan de man te brengen hoe meer je gegund krijgt. Ik snap er niets meer van maar gelukkig ben jij er. Als ik de diepte in jouw ogen

waarneem en daar de bronnen ontdek van oneindige serene verwachtingen die onuitgesproken toch zo helder blijken te zijn dan word ik rustig. Ik weet het, de toekomst is aan ons. We moeten de toekomst kleuren door de belangrijke zaken aaneen te rijgen zoals een snoer van kralen gemaakt wordt door kleuters. Met dezelfde onschuld, met dezelfde passie. We moeten de deugden die verloren zijn gegaan laten herbeleven. Maar hoe dan? Vertel me hoe. Ik wil het weten.

De schemering die eerst heeft afgerekend met het marxisme en met het purisme lijkt nu over te gaan in er de, door schijnzekerheden gevulde portemonnees. Ik wil wel helpen samen aan de slag om de wereld voor onze kinderen geld-loos te laten worden. Nooit meer drukte maken over middelen. Alleen drukte maken over betekenis.

4 Liefste

Wat kan ik voor je betekenen liefste. Vertel het me, verleidt me met jouw wensen. Jouw wensen om de wereld mooier te maken. Geef me het vertrouwen dat, dat gaat lukken dan krijgen ook wij dat voor elkaar. Is dat liefde? Is dat een grotere liefde dan de aardse en perverse lustprikkelers die ik ook voel als ik jou bewonder. Je bent zo mooi in jouw compleetheid, zo echt zo zuiver en zo kwetsbaar. Die breekbaarheid geeft mij de kracht om te geloven dat het kan. En dan, even later val ik weer terug in mijn normale ritme. Verbaasd en verdwaasd lees ik de stukken door die ik geschreven heb. Ik verwonder me over de schoonheid en onmogelijkheid van sommige zinnen. Ik ben of geniaal of gek, en het zal het tweede wel zijn. Althans in de ogen van velen maar niet in die van jou. Kom, leg je hoofd maar neer op mijn schouder. Je kunt niet van de liefde leven maar zonder liefde is het leven geen leven dus heb me lief. Je mag er natuurlijk ook voor kiezen om iemand anders lief te hebben en waarom zou dat eigenlijk niet tegelijkertijd kunnen. Ben ik een vervlogen hippie met vreemdsoortige wazige idealen die niemand meer koestert?

Buiten regent het, al de hele dag regent het buiten. Weet jij waarom die regen hier valt en niet op de plekken waar de droogte het dorre land verwoest en waar de oogst mislukt waarna honderden en duizenden mensen omkomen. En ik, ik erger me aan de regen, maar nog meer aan alle mensen die op straat laten zien dat ze de regen niet waarderen.

Neem je nog een borrel? Voor je gaat slapen?

Doe je dat nog steeds? Ik heb je al zo lang niet gezien liefste, al zo lang niet meer vastgehouden, niet bemind, niet verheerlijkt, ik zou al haast niet meer weten hoe het voelt. Maar magie is onuitwisbaar, het gevoel is onmisbaar, het blijft bij me als prijs voor het ontstijgen van de realiteit. Heelheid kan pas plaatsvinden als jij er bent en we samen, maar iedereen weet dat die heelheid een utopie is of in ieder geval een utopie lijkt. Ga je mee?